

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCII. — Wydana i rozesłana dnia 24. września 1908.

Treść: (M 198 i 199.) 198. Rozporządzenie, mające na celu wykonanie niektórych postanowień należyściowych §u 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyjaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcyjaryuszy w służbie publicznej. — 199. Obwieszczenie, dotyczące dopuszczenia nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania.

198.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 11. sierpnia 1908.,

mające na celu wykonanie niektórych postanowień należyściowych §u 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 1. z roku 1907. o ubezpieczeniu pensyjnym funkcyjaryuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcyjaryuszy w służbie publicznej.

Na zasadzie §u 87. ustęp ostatni ustawy z dnia 16. grudnia 1906., Dz. u. p. Nr. 1. z roku 1907. rozporządza się w porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych, co następuje:

I. Zakłady zastępcze i umowy zastępcze zakładów ubezpieczeń.

Artykuł 1.

Obowiązek donoszenia.

Zakłady zaopatrzenia i zakłady ubezpieczeń wymienione w §§ 65. i 66., lit. a) ustawy z dnia 16. gru dnia 1906., które w myśl §u 67. ustawy

uzyskały w Ministerstwie spraw wewnętrznych uznanie za zakłady zastępcze, względnie uznanie umów zastępczych lub formularzy na takie umowy, są obowiązane donieść o tej okoliczności w ciągu 30 dni, licząc od dnia doręczenia decyzji, wypowiadającej to uznanie, właściwej naczelnej władzy skarbowej I. instancji (dyrekcji okręgu skarbowego, urzędowi wymiaru należyści), przedkładając 2 odpisy (drukowane egzemplarze) swych statutów, względnie odpis odnośnych umów zastępczych lub formularzy.

Jeżeli wspomnianą decyzję doręczono już przed dniem 1. stycznia 1909., natenczas należy wnieść doniesienie, o którym była mowa, najpóźniej w ciągu miesiąca stycznia 1909.

Artykuł 2.

Wykazywanie miesięczne.

O ile w umowach ubezpieczenia zawartych przez zakłady zastępcze z osobami, podlegającymi obowiązkowi ubezpieczenia (§ 1. ustawy), lub w umowach zastępczych zakładów ubezpieczeń zapewniono prawa, przekraczające wymiar ustawy (§§ 4., 5., 6., 11., 12., 15. i 18. ustawy), podlegają ubezpieczenia te co do tej części praw wynikających z ubezpieczenia, która przekracza wymiar ustawy, ogólnym przepisom należyściowym. Zakłady ubezpieczające winny co do ubezpieczeń tego rodzaju, częściowo wolnych od należyści wykazywać osobno w „Dziennikach należyści

uiszczanych bezpośrednio“, które mają być prowadzone w myśl rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862., Dz. u. p. Nr. 102. w kolumnie wyszczególnienia przedmiotu przy poszczególnych odnośnych pozycjach te kwoty częściowe, co do których zakłady te domagają się uwolnienia od należyci na zasadzie § 87., ustę 3. ustawy.

Artykuł 3.

Wykazywanie roczne.

Wszystkie zakłady zastępcze, bez względu na to, czy mają do wykazania obrót podlegający opłacie należyci lub nie, są obowiązane przedkładać właściwej władzy skarbowej I. instancyi w ciągu trzech miesięcy po upływie każdego roku kalendarzowego sprawozdanie rachunkowe wraz z zamknięciem rachunkowym, przyczem należy w danym razie podać, jakie kwoty częściowe z wykazanych sum rocznych przedstawiają się jako podlegające opłacie należyci.

Również zakłady ubezpieczeń wymienione w artykule 1., które zawierają umowy zastępcze, winny wykazywać właściwej władzy skarbowej I. instancyi w ciągu trzech miesięcy po upływie każdego roku obrotowego roczne sumy kwot uważanych za wolne od opłaty należyci.

Artykuł 4.

Kontrola.

Niezależnie od prawa rewizyi, przysługującego zarządowi skarbowemu na zasadzie § 12. ustawy z dnia 13. grudnia 1862., Dz. u. p. Nr. 89. co do obrótów podlegających opłacie należyci, ma zarząd ten co do zakładów zastępczych i zakładów ubezpieczeń wymienionych w artykule 1., które żądają uwolnienia od należyci na zasadzie § 87., ustę 3. ustawy z dnia 16. grudnia 1906., prawo wglądania za pośrednictwem organów swoich w odnośne zapiski przedsiębiorstwa i oryginalne dokumenty celem stwierdzenia warunków, uzasadniających to uwolnienie od należyci; co do ubezpieczeń traktowanych jako wolne od należyci można nadto zażądać przedkładania w oznaczonych dniach odpisów odnośnych zapisków przedsiębiorstwa, a w poszczególnych wypadkach także przedłożenia dowodów, ważnych pod względem żadanego uwolnienia.

II. Umowy zastępcze służbodawców.

Artykuł 5.

Korporacje wymienione w § 66., lit. b) i ustę końcowy ustawy (kraje, reprezentacje powiatowe i gminy) tudzież inni służbodawcy, którzy co do

swych umów służbowych, uznanych za umowy zastępcze, żądają ulg należyciowych w myśl § 87., ustę 3. ustawy, podlegają co do uznania umów zastępczych lub formularzy na takie umowy określone w artykule 1. obowiązku wnoszenia doniesień, a to niezależnie od zobowiązań, zachodzących według ogólnych przepisów należyciowych co do tych postanowień umownych, które podpadają należyciom.

Przy wnoszeniu doniesienia takiego należy podać co do uznanych umów zastępczych, w jaki sposób uczyniono zadość ustawowej powinności należyciowej odnośnie do postanowień umownych, nie korzystających z uwolnienia od należyci. Przytem należy także przedłożyć odnośną umowę w oryginale lub w odpisie wierzitelnym albo też doniesić, kiedy i w którym urzędzie przedłożono umowę w myśl § 43. ustawy o należyciach z dnia 9. lutego 1850., Dz. u. p. Nr. 50. celem wymiaru należyci.

Jeżeli jednak doniesienie miało za przedmiot uznanie formularzy na umowy zastępcze, natenczas należy przedłożyć właściwej naczelnej władzy skarbowej I. instancyi, przestrzegając postanowień wydanych w ustępie poprzedzającym, poszczególne umowy zawarte według uznawego formularza dopiero później i to w ciągu 30 dni po zawarciu umowy albo też podać w ciągu tego samego terminu daty wniesionego w celu wymiaru należyci doniesienia o tych umowach (§ 43. ustawy o należyciach).

III. Postanowienia wspólne.

Artykuł 6.

Kary porządkowe.

W razie niedopełnienia zobowiązań nałożonych niniejszem rozporządzeniem można — niezależnie od innych niekorzystnych następstw, które zachodzą w myśl ogólnych przepisów należyciowych — nałożyć kary porządkowe, ustanowione w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856., Dz. u. p. Nr. 50., przy analogicznem przestrzeganiu postanowień niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. stycznia 1909.

Korytowski wlr.

Bienerth wlr.

199.

Obwieszczenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 25. sierpnia 1908.,

dotyczące dopuszczenia nowego systemu elektromierza do urzędowego uwierzytelniania.

Na zasadzie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1904., Dz. u. p. Nr. 111. i w wykonaniu przepisów co do urzędowego sprawdzania i uwierzytelniania przyrządów do pomiaru zużycia elektryczności, ogłoszonych rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 21. grudnia 1903., Dz. u. p. Nr. 261., dopuściła c. k. Komisya główna miar i wag nowy system elektromierza (system XIII. — kulombmeter) do urzędowego uwierzytelniania.

Konstrukcyę systemu tego opisuje się poniżej.

Gessmann wlr.

O p i s

(wraz z ryciną)

XIII. systemu elektromierza

(Kulombmeter).

Zasadą, na której opiera się ten system przyrządu liczącego, jest zasada kółka Barlowa.

Figury 1., 2. i 3., przedstawiają konstrukcyę przyrządu liczącego tego systemu.

W kąpeli rtęciowej H spoczywa miedziana, emaliowana tarcza C , platerowana platyną.

Brzeg i środek tarczy są amalgamowane, aby spowodować przepływanie prądu przez tarczę w kierunku promieniowym.

Wspomniana wyżej kąpiel rtęciowa znajduje się w płaskim naczyniu, składającym się z dwóch niklowanych płyt mosiężnych i leżącego w środku pierścienia izolacyjnego; naczynie to spojone jest za pomocą kilku sworzeni.

Płyty mosiężne zaopatrzone są po stronie wewnętrznej izolacją z gładkiej tektury.

Prąd, który ma być mierzony, wchodzi do kąpeli rtęciowej przy zacisku z_1 a wychodzi przy zacisku z_2 .

Tarcza miedziana jest naciśnięta na oś T i wybalansowana, do czego służą małe muterki g_1 i g_2 umieszczone na osi.

Aby tarcie osi i łożyska zmniejszyć do możliwych granic, umieszczony jest na osi tarczy miedzianej ciężarek W , tak przystosowany, iż tarcza właśnie zatapia się w kąpeli rtęciowej.

Siły poruszającej dostarcza para biegunów K , podczas gdy para biegunów D odwleka obrót tarczy.

Między temi parami biegunów magnetyzowanych przez dwa stałe magnesy D' i K' znajduje się tarcza miedziana.

W miarę wzrostu szybkości tarczy zwiększa się jednak opór rtęci, pochodzący z tarcia. Pociągająoby to za sobą ten skutek, iż przyrządy miernicze tej konstrukcyi szłyby za powoli przy wysokich obciążeniach. Aby uchylić tę niedogodność, nawinięta jest cewka kompensująca S dokoła mostka żelaznego P , łączącego oba bieguny, przez którą prąd prowadzony jest w ten sposób, iż pole biegunów poruszających doznaje wzmocnienia a natomiast pole biegunów opóźniających osłabienia.

Przyrządy liczące tego systemu są kulombmetrami i rejestrują skutek tego amperogodziny.

Wiedeń, dnia 28. lipca 1908.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Lang wlr.

XIII. System elektromierza.

Fig. 1.

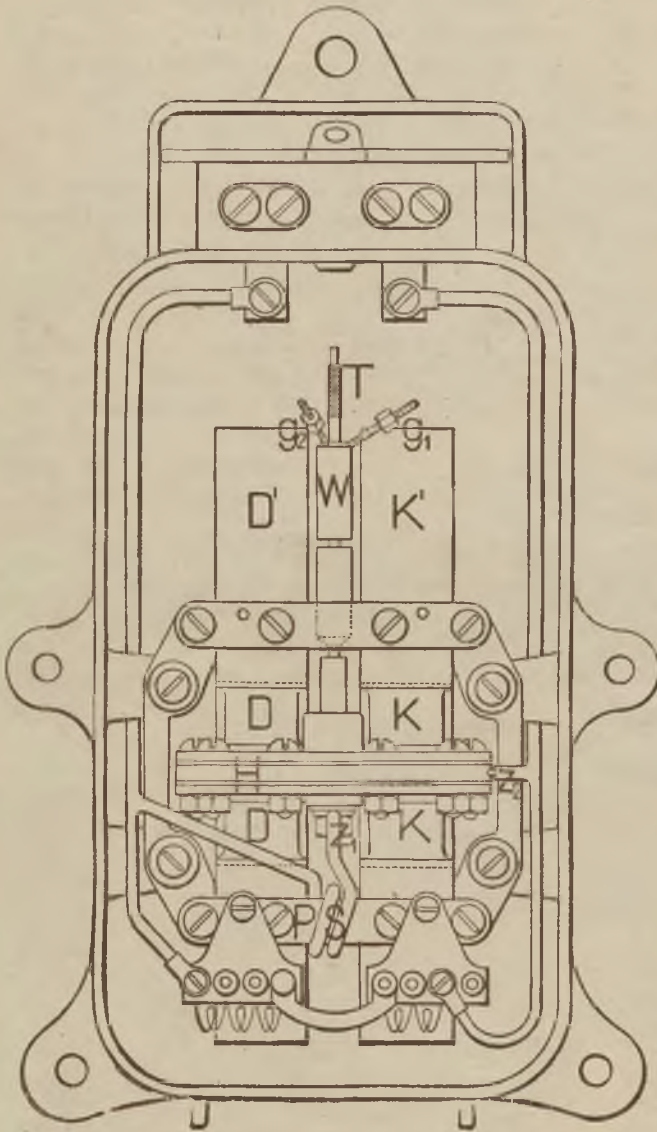

Fig. 2.

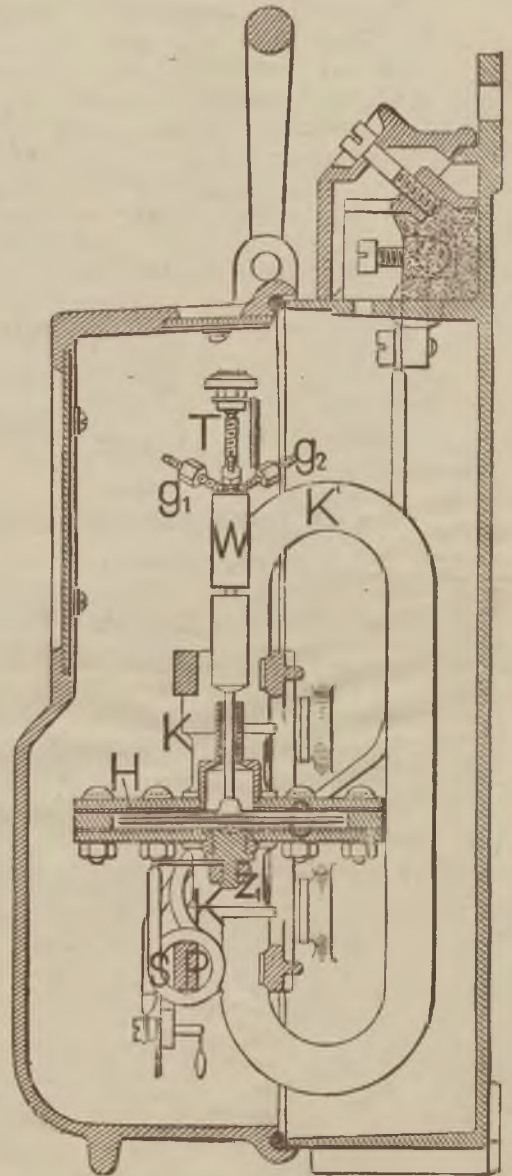

Fig. 3.

